

[Kirkeministeren]

til nogle nye regler om sognebåndsløsning; jeg mener bare ikke, at tiden er inde til det nu. Derfor udsætter jeg det til en fornyet udvalgsbehandling, og så har jeg syntes, det var praktisk, at man også lod det udvalg se på, hvad der skal være kriteriet for det nye, jeg indfører.

Det er jeg ked af at hr. Nørgaard-Sørensen fuldstændig overså, for det er for mig et af de virkelige toppunkter i dette lovforslag, at vi nu liberaliserer adgangen til brug af en sognekirke, sådan at det ikke mere bare er sognemenighedens medlemmer, men at også folk, der har boet i det sogn, som har haft en langvarig tilknytning til en kirke, har ret til at få den kirke stillet til rådighed til kirkelige handlinger.

Når man ser på, hvad der har været fremme af sager på det område i de senere år, tror jeg, at der vil være meget stor glæde over, at vi nu åbner denne mulighed. Det er jo, som det blev sagt i dag, et område, mange, mange mennesker lægger vægt på. Hvis man flytter til et plejehjem i et nabosogn, mister man reelt tilknytningen til sin gamle sognekirke. Jeg kan ikke leve med, at gamle mennesker, der har været på plejehjem i et nabosogn, ikke kan få lov til at blive begravet fra den kirke, de i et helt liv har hørt til og har følt sig meget knyttet til. Jeg er glad for, at der er tilslutning til ændring af den paragraf.

Men så kommer de rent praktiske problemer: hvad er det, der skal give adgang til at få stillet en kirke til rådighed, man har tilknytning til? Jeg ved godt, man kan sige, at det jo egentlig har fungeret godt nok, for der er mange-, mangeårig tradition for, at en tilknytning til en kirke giver adgang til at bruge den kirke til en kirkelig handling. Men der er ikke lovhjælp for det, og derfor kan en sognepræst altså modsætte sig det. Det er den årelange tradition, jeg gerne nu vil have lovfæstet, og det glæder jeg mig over at der har været så stor tilslutning til her i dag.

Hr. Sønderby stillede et andet spørgsmål til mig. Han talte om sognebåndsløsning i forbindelse med friprovstier. Det er rigtigt, at jeg den senere tid positivt har overvejet at følge indenrigsministerens lov om frikommuner op på det folkekirkelige område. Der har været nævnt over for mig, om man kunne få frisogne. Det har jeg afvist, ikke på grund af

tanken, men fordi et sogn er alt for lille et ligningsområde til, at man kan give det nogen økonomiske beføjelser. Derfor vil jeg tro, at et provsti ville være passende. Om man også skal have et fristift, kan jeg ikke overveje endnu.

Det er klart, at hvis vi går ind for tanken om en lignende ordning for folkekirken, som vi har for kommunerne, så må man sætte sig hen og tænke igennem: hvor mange ting kan vi bruge? Hvor mange ting kan der lukkes op for? Jeg kan i hvert fald sige, at hvis man skulle kunne bruge en friprovstiprøveordning til sognebåndsløsning, skal der en lovændring til. Hvis jeg går ind i en nærmere overvejelse vedrørende friprovstier, vil jeg lægge det så tæt op ad loven om frikommuner som muligt, ligesom vi jo, når det gælder valg til menighedsråd, lægger den kirkelige lovgivning så tæt op ad den kommunale, som vi overhovedet kan.

Så har jeg vist svaret på de fleste af de spørgsmål, der er blevet stillet mig, i hvert fald i denne omgang. Ja, jeg mangler lige det sidste svar til hr. Sønderby, der rejser spørgsmålet om biskoppens indflydelse på afgørelserne om, hvad kirken kan bruges til. Hr. Sønderby spurgte: hvis menighedsrådet er enig, skal biskoppen så spørges? Det spurgte også fru Hanne Thanning Jacobsen om. Det er jeg villig til at overveje. Vi må høre, hvad kirkeudvalget mener om det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kirkeudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 26: